

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 338/06-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť E. Ď., Č., ktorou namietala prietahy v súdnom konaní vo veci vedenej Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 11 C 1165/1991, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. Ď. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2006 doručená sťažnosť E. Ď. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala prietahy v súdnom konaní vo veci vedenej Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 1165/1991.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že na okresnom súde sa viedol pätnásť rokov súdny spor, v ktorom sa rozhodovalo o reštitučných nárokoch sťažovateľky a ďalších troch oprávnených osôb podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov. Sťažovateľka považuje celkovú dĺžku predmetného konania

za neprimeranú a tvrdí, že v dôsledku uvedených prietáhov jej vznikla aj „... veľká ujma na majetku“.

Z týchto dôvodov sťažovateľka žiada aj v mene ďalších troch účastníkov konania, ktorí mali v namietanom konaní procesné postavenie žalobcov v 2. a 4. rade, „... o preskúmanie prietáhov a o nápravu právneho, spravodlivého primeraného finančného zadosťučinenia“. Zároveň taktiež aj v mene ostatných oprávnených osôb požaduje „... za neúmerné finančné náklady spojené s obhajovaním práva, za ujmu na zdraví, za zničený súkromný majetok (...) finančné vyrovnanie 5 000 0000 päť miliónov slovenských korún“.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Bližšie podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a 2 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Nesplnenie niektorej zo všeobecných alebo osobitných podmienok konania o sťažnostiach je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zo sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 1165/1991.

Ústavný súd z rozsudku okresného súdu sp. zn. 11 C 1165/1991 z 24. októbra 2005 pripojeného k sťažnosti zistil, že uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 1. februára 2006.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 3. októbra 2006. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu nepovažoval za zachovanú, a preto odmietol sťažnosť ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného záveru ústavný súd považoval za zbytočné vyzývať sťažovateľku, aby v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde predložila splnomocnenie na jej zastupovanie advokátom, a bolo už tiež bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa aj ďalšími podmienkami konania o sťažnostiach v zmysle citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s tým, že sťažovateľka podala svoju sťažnosť aj za ďalšie osoby vystupujúce v namietanom konaní v procesnom postavení žalobcov, ústavný súd napokon

dodáva, že sťažnosťou podľa článku 127 ústavy je možné namietať iba porušenie svojich práv s výnimkou prípadov, pre ktoré zákon určuje zákonného zástupcu a za splnenia ďalšej podmienky, a to, že sťažnosť nie je v rozpore s účelom zastúpenia. Nie je teda možné, aby fyzická osoba alebo právnická osoba podala sťažnosť ústavnému súdu za inú osobu, ktorá nie je totožná s osobou sťažovateľa, ako je tomu aj v tomto prípade.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2006